

Dragi Stjepane!

Nikada se nismo i nikada se nećemo sresti. Možda te jednom, na kraju mog života potražim i kažem ti da si mi postao tako blizak, usred tih požutjelih papira, u kojima sam tražio istinu i našao tebe. O Bože, kako smo tužni i ujedno nemoćni. Kako tužan si morao biti ti, Stjepane, pun života i visokih ciljeva, na pragu života i ujedno pred ponorom, koji vodi u smrt. Znao si, još nekoliko sati i bit će kraj. Znao si da umireš nedužan, ali nitko nije htio čuti tvoju istinu. Za roditelje, braću i sestre bio si dijete, nježan anđeo, kojemu se još nije rascvao osmijeh, čiji je glas, koji je razveseljavao druge, zauvijek utihnuo. O Bože, zašto se to dogodilo? Roditelji te nisu mogli stisnuti k sebi, iako si bio tako blizu. Braća i sestre su te osjećali u svom srcu, tražili te i nadali se. Nadali uzaludno. Njih više ne možeš razveseliti svojim veselim pogledom, šapnuti im nježne riječi i tiho ih zagrliti. Nikada više.

Tamo negdje, Bog zna gdje, možda u zagrljaju šuma, ležiš sa svojom istinom na nijemim usnama, ali sa spoznajom da si samo volio i želio biti voljen. Tvoj novi dom krase cvijeće, nad kojim tiho šume grane nježnog lišća. Priroda te se sjeća i svakim godišnjim dobom te nagrađuje. U proljeće nježnim zelenilom, ljeti sunčanom toplinom, s jeseni crvenim zlatom i zimi spokojnom bjelinom... Uspomenu na tebe s ružama i malim plamenom svijeće ne mogu počastiti tvoji najdraži, jer ne poznaju izbrisane i skrivene putove do tvog novog doma. Život tvojih najdražih je tekao dalje. Sklanjajući se nad kolijevkom novih obiteljskih članova, koje ti nikada nisi mogao vidjeti, u pjesmi uspavanke, čula se i tiha molitva za tebe. I nada. Nada da ćeš se vratiti. U tihoj pjesmi tvoje majke osjećala se sva ljubav prema sinu, bio si joj blizu, a ipak tako daleko. Mrtvom bi ti poljubila oči i tiho šapnula: »Spavaj, mirno spavaj, moj Stjepane, na kraju bitke i patnji, srest ćemo se kod Boga.« Svaki put, kada je zazvonio telefon, tvoji najbliži su zadrhtali, čekajući vijesti o tebi. Da si živ, tome su se nadali, iako su u srcu slutili najgore. Smrt je tako teško razumjeti, još teže prihvatiti. Opet je zazvonio telefon. Slušalicu je podigla tvoja sestra, danas časna sestra Bernardina, ona kojoj si namijenio svoje zadnje pismo. Istinu sam pokušao reći čim bezbolnije, ali takvu istinu bilo je teško reći bezbolno. »Javljam vam, da sam našao vašeg Stjepana. Ubila ga je slovenska UDBA.«

Na drugoj strani žice bila je mrtva tišina. Nisam mogao vidjeti tvoje sestre, čuo sam samo tišinu, koja je rezala do dna duše. I sjetio sam se Krista, kad se nad posvetom kruha sagnuo k ljudima. Plakali su i bili sretni. I tvoja sestra je zaplakala i ujedno bila sretna. Osjetio sam da si ponovno rođen, ponovno nađen. I ja sam bio sretan što sam te vratio natrag u njihovu blizinu.

Sestra je pozvala sestre i braću i nažalost, tebi nepoznatu rodbinu, rekla im za tvoj poklon , dala im hostiju tvog bića i s njom lijepe misli i uspomenu na tebe. U njihovim srcima živiš i dalje.

Iz visokih zidova tvog doma i zore nad njim, poručuješ im da je kraj patnje.

Kraj je nade da će te više ikada vidjeti živog. Istina je postala kamen. Kamen u srcu i na duši. Tu istinu ne može više nitko poremetiti. S tom istinom tvoj glas budi Sloveniju i zahtijeva pravdu. Krvnici su dobili imena, Gorenc, Mužič, Orožen, Frankl. Stat će pred lice istine i pravde. Uzeli su ti pravo života, tvoji krvnici danas plaćaju za to Neka tvoja pravda bude jaka, neka dotakne svako srce, nek' se čuje da nisi umro uzalud, dragi Stjepane.

Roman Leljak

Dragi Stjepan.

Nikoli se nisva in se ne bova srečala. Mogoče enkrat, ko bo konec tudi mojega življenja, takrat te poiščem in ti povem, da si mi postal tako blizu sredi tistih porumenelih papirjev, med katerimi sem iskal resnico in našel tebe.

O Bog, kako smo žalostni in hkrati nemočni. Kako žalosten si moral biti ti, Stjepan, poln življenja in visokih načrtov, na pragu življenja in hkrati ob prepadu v smrt? Vedel si, še nekaj ur in konec bo. Vedel si, da umiraš nedolžen, vendar ni nihče hotel slišati tvoje resnice.

Za starše, brate in sestre si bil otrok, nežen angel, ki se mu ni mogel razcveteti nasmeh, katerega glas, ki jih je osrečeval, je utihnil za vedno. O Bog, zakaj se je to zgodilo?

Starša te nista mogla stisniti k sebi, čeprav si bil tako blizu. Bratje in sestre so te čutili v svojem srcu, te iskali in upali. Upali zaman. Nič več jih ne moreš razveseliti s svojim veselim pogledom, jim zašepetati nežnih besed in tiho objeti. Nikoli več.

Tam nekje, Bog ve kje, morda v objemu gozdov, ležiš s svojo resnico na nemih ustnicah, vendar z vedenjem, da si samo ljubil in želel biti ljubljen. Tvoj novi dom krasi divje cvetje, nad njim tiho pošumevajo veje z nežnimi listi. Narava se te spominja in te obdaruje, z vsakim letnim časom bogato. Spomladi z nežno zelenino, poleti s sončno toploto, jeseni s škrlatnim zlatom in pozimi s spokojno belino.. Ne morejo pa spomina nate s cvetjem in drobnim plamenčkom sveče počastiti tvoji ljubljene, ker ne poznajo zabrisanih in skritih poti do tvojega novega doma.

Življenje tvojih dragih je šlo naprej. Ko so se sklanjali nad zibeljo novih članov družine, katerih nikoli v življenju nisi mogel videti, se je v petju uspavank slišala tiha molitev zate. In upanje.

Upanje, da se vrneš. V tihi pesmi tvoje matere se je čutila vsa ljubezen do sina, bil si ji blizu, pa vendar tako daleč. Mrtvega bi te poljubila na oči in ti tiho zašepetala: »Spi, mirno spi, moj Stjepan, ko bo konec boja in težav, se srečamo pri Bogu.«

Vsakokrat, ko je zazvonil telefon, so tvoji domači zadržali in čakali novic o tebi. Da si živ, to so čakali, čeprav so v srcu čutili drugače. Smrt je vendar tako težko razumeti, še težje sprejeti.

Spet je zazvonil telefon. Slušalko je dvignila tvoja sestra, danes častna sestra Bernardina, tista, kateri si namenil svoje zadnje pismo.

Resnico sem poskušal povedati čim lepše, vendar to resnico je bilo težko povedati lepo:

»Sporočam vam, da sem našel vašega Stjepana. Ubila ga je slovenska UDBA.«

Na drugi strani žice je bila mrtva tišina. Nisem mogel videti tvoje sestre, samo njeno tišino sem slišal, prav do dna duše je rezala ta tišina. In spomnil sem se Kristusa, ko se je pod podobo

kruha sklonil k ljudem. Jokali so in bili srečni. Tudi tvoja sestra je zajokala in bila hkrati srečna. Začutil sem, da si ponovno rojen, ponovno najden sin. Tudi jaz sem bil srečen, saj sem te prinesel nazaj v njihovo bližino.

Sestra je poklicala sestre in brate in, na žalost tebi neznane sorodnike, jim povedala za tvojo daritev, jim izročila hostijo tvojega bitja in z njo lepe misli in spomin nate. V njihovih srcih živiš naprej.

Iz visokih sten tvojega doma in zarje za njimi nam sporočaš, da je konec trpljenja. Konec je upanja, da te bodo še kdaj videli živega. Resnica je postala kamen. Kamen v srcu in na duši. Te resnice nihče več ne more skaliti.

S to resnico tvoj glas danes prebuja tudi Slovenijo in zahteva pravico. Krvniki so dobili imena, Gorenc, Mužič, Orožen, Frankl. Stopili bodo pred obraz resnice in pravice.. Vzeli so ti pravico do življenja, tvoji krvniki, danes plačujejo za to.

Naj bo močna tvoja pravica, naj se dotakne slehernega srca, naj se sliši, da nisi umrl zaman, dragi Stjepan.

Knjiga UDBA tudi v hrvaščini

Prispeval Roman Lejsek

Ponedeljek, 31. Marec 2014 16:11 - Zadnjič posodobljeno Ponedeljek, 31. Marec 2014 16:16

Roman Lejsek